

Spørgsmål 16:

»Er indenrigsministeren af den opfattelse, at det kun er de kommuner, der ikke har fulgt regeringens henstillinger, som vil få økonomiske problemer ved lovforslagets gennemførelse? Der tænkes bl.a. på, om de kommuner, der ikke er i stand til at betale a conto-beløbet for 1985 ud af den forventede likviditet i 1985, er kommuner, der kan siges ikke at have fulgt henstillingerne?«

Svar:

Regeringens henstillinger for de kommunale 1985-budgetter om at holde et uændret aktivitetsniveau samt at holde skatterne i ro og undgå likviditetsforbrug har – i lighed med henstillingerne for tidligere år – været rettet mod primærkommunerne, henholdsvis amtskommunerne, under ét.

Sigtet med henstillingerne har således været, at den enkelte kommune ved budgetlægningen for 1985 tog udgangspunkt i et uændret aktivitetsniveau samt uændrede skatter og et likviditetsforbrug på 0.

Den konkrete budgetsituation vil imidlertid variere fra kommune til kommune, og aktivitets- og skattniveauet i udgangssituationen vil stille kommunerne forskelligt i relation til henstillingerne. Eksempelvis vil en kommune, der har haft et særlig lavt aktivitetsniveau de foregående år måske på grund af udskydelser af anlægsarbejder, eventuelt ikke se sig i stand til at fastholde dette aktivitetsniveau i 1985. Omvendt vil en kommune, der f.eks. på grund af store anlægsarbejder har haft et særlig højt aktivitetsniveau de foregående år, kunne nedsætte niveauet i 1985.

Det har netop været et vigtigt hensyn bag henstillings- og aftalesystemet at sikre, at indpasningen af den kommunale økonomi i de samfundsøkonomiske rammer på denne måde skete under hensyntagen til de behov for variationer kommunerne imellem, som udviklingen i de enkelte kommuner indebærer.

I forbindelse med vurderingen af den kommunale økonomi på grundlag af de vedtagne budgetter for 1985 har regeringen således foretaget en samlet opgørelse af, i hvilket omfang henstillingerne for budgetlægningen er overholdt i 1985-budgetterne for henholdsvis primærkommunerne og amtskommunerne

under ét. Man har derimod ikke fundet det relevant at foretage en tilsvarende opgørelse for de enkelte primærkommuner og amtskommuner.

Generelt vil det gælde, at der for en kommune, som i 1985-budgettet har sat aktivitetsniveauet op og/eller sat skatten ned – eventuelt i forbindelse med et budgetteret likviditetsforbrug – vil være tale om en dårligere likviditet i 1985 set i forhold til situationen ved uændret aktivitetsniveau og skat. Kommunen vil derfor også være dårligere stillet i relation til den foreslåede tilskudsnedsettelse, end hvis den havde budgetteret med uændret aktivitets- og skattniveau, og den skal derfor lidt dybere ned i budgetterne, end det ellers havde været tilfældet.

Spørgsmål 17:

»Anser indenrigsministeren en likviditet på 2 pct. af de budgetterede årlige udgifter svarende til én uges udgifter for at være tilstrækkelig til, at en kommune kan undgå at skulle låne penge på kassekredit, f.eks. ved månedsskifterne?«

Svar:

Størrelsen af den 2 pct.s likviditetsgaranti, der er indeholdt i lovforslaget, er ikke et udtryk for en konkret driftsøkonomisk vurdering af, hvor stor en kassebeholdning der er absolut nødvendig ved månedsskifterne, hvor kassetrækket er størst.

2 pct.s garantien er indsat for at undgå, at kommunerne i almindelighed nødsages til drastiske ændringer af deres allerede vedtagne budgetter på grund af nedsættelsen for 1985.

Spørgsmål 20:

»Hvorledes har ministeriet beregnet, at der er brug for et beløb på 50 mill. kr. yderligere til særlig vanskeligt stillede kommuner på grund af dette lovforslags vedtagelse?«

Svar:

Som det fremgår af svaret på spørgsmål 19, er puljens størrelse ikke baseret på en beregning af, at der er behov for ekstra tilskud i denne størrelsesorden. Der er tale om en mere skønsmæssig afsættelse af et ekstra beløb til imødegåelse af eventuelle uforudse-